

ЕВЛЕНИЕ 7.

ПРЕЖНИТЪ БЕЗЪ ОТЦА ИВАНА И ПЕТРА.

Мария (дърпа Милка за ръката).

Тука... тука... той спи... тсъ!... (услушва се).

Милку (затуля лице съ ръка и клати глава).

О!...

Мария (обрънута се и слисано изглежда всичкитѣ).

Ж? той... той ми каза... (припомня нѣшто) той лежеше...
(турга прѣстъ на чело и мисли) Кръвъ... (клати глава) кръвъ имаше...
(слѣхти) кръвъ... (опште по-вече слѣхти) КЛЮЧЪТЪ... (извиква) КЛЮЧЪТЪ!...
(силно се засмива).

Калугеринѣтъ (сѣда на колѣна и съ дигнѣти очи къмъ небото моли се горешто).

Милку (безъ да открие лице клати глава).

Марио, Марио!...

Исакъ (умислено свежда глава).

Нѣкои отъ войницитѣ закриватъ лице съ ржцѣ и се подзематъ, а други си чистятъ сълзитѣ.

Мария.

Тсъ! мълчете!... той спи... тука спи... (пристъпва) На,
тука... той ми каза... каза ми... Марио... (клати глава усмих-
нато, послѣ се засмива силно и тръгнува на друга страна като запѣва):

Кат' си ме, мамо, родила,
Зашто не си ме убила?
Зашто ме, мамо, остави
Да растнѣ и да пурастнѣ?

Исакъ (затуля очи).

Войницитѣ (плачатъ).

Милку (гледа на Мария, клати глава и съ плачевенъ гласъ),

Горката! горката Мария!...

